

USA 2009 – Colorado, Utah, Arizona

čtvrtek 7.5. A je to zase tady. Po dlouhých 13 letech znovu vyrážím na divoký západ. Ráno Libor po sedmé hodině zvoní, odvoz do Prahy v pohodě. Sraz s Třískalovými na Můstku po deváté, společně odjíždíme na letiště – Terminál 1. Zakonováním batohu za 85 Kč, WC zdarma. Ráno jsem stihl na internetu ještě zabukovat sedadla a kdybychom to věděli, tak jsme ani nemuseli stát frontu na odbavení. Moje inzulinování ani nechtěli vidět...

Letadlo Airbus A321 British Airways. K obědu sendvič, káva, pivo. Let v cca 11 km, 760 km/h, -60°C, takže pohoda... Start 12:35 (GMT+2) přistání v Londýně Heathrow 13:30 (GMT+1). Terminal 5 je velmi dobře značen, přejezdíme podzemkou bez řidiče do vedlejší budovy – Gate B44. Odbavení bez problémů – Boeing 777. Ostrý start 16:10 (GMT+1). Po chvíli letu dole už jen mraky. K obědovečeři lasagne s hovězím masem, kousek dortu s krémem, malý salát, víno (1/5l), pivo (1/3 l) a voda (1/4 l). Víno Chateau Bel Air Bordeaux Réserve (3,5 *). Let okolo 11.500 m, 900 km/h, -50°C. Dále bílé Chardonnay „Redtree“ z Califo rnie (4 *). Za letu není skoro nic vidět... Mraky, moře, sem tam kus ledu. Náhle souvislý led a hory. Grónsko! Na východě hory, pak planiny a nakonec zase moře, ale bez ledu. Sever Kanady je pokrytý ledem, Hudson Bay je zamrzlé. Dopisujeme vstupní papírové formality. Max. výška byla 40.000 ft – 12.200 m. Rychlost nepřesáhla 900 km/h. Nakonec jsme ještě dostali čaj, sendvič a pišingr. Dole pořád lautr rovina. Pole mají různé geometrické tvary – obdélníky i kruhy...

Na letiště v Denveru nalétáváme obloukem od jihu. Přistání v pohodě. Procházíme dlouhými chodbami k imigračnímu úředníkovi. Mě se jen zeptal jak se mám a kam jedu. Beru batoh a volám Vladce, sraz u půjčovny Enterprise. Zajela s námi za letiště do areálu půjčovny. Z možné volby Kia Sportage, Pontiacu a Nissanu Rogue (v Evropě Quasquai) vybíráme Nissana. Jedeme za Vladkou asi 30 mil do Greenwood Village. Už je skoro tma. Pivo, večeře, k zaslouženému spánku se ukládáme v cca 23 hodin. Byl to dlouhý den, doma je už 7 hodin ráno...

pátek 8.5. Budím se o půl šesté, do osmi podřimuju. Po snídani a přebalování jdeme na procházku do parku. Vyrážíme za Vladkou na nákup proviantu do Wall Martu. Nakupujeme asi tři hodiny, pak jíme v Burger King. Návrat s nákupem ke Kovářovým a pak odjezd do „REI“ - outdoorový obchod. Potřebuju hlavně plyn, nakupuju ještě mapy, filtr na vodu, rukavice a sandály do vody. Celkem skoro 250\$.

V 18:00 se sjíždíme s Davidem. Po chvíli odjezd na plachetnici. Dost fouká, ale posádka Filip, David, Michal a já se nebojí... Vyjíždíme na motor, pak dvě plachty. U kormidla jsem nejdříve já, pak Michal. Loď se ve větru dost naklání, ale vše dobře dopadlo. Vladka mezitím dojela na letiště pro dceru Gančarčíkových. Povídání, večeře. Michal si docela rozumí s Davidem, Iva v Vladkou... Jdeme spát o půl jedenácté.

sobota 9.5. Ráno v klidu snídáme a balíme. Odjezd 10:50. Jedeme za Davidem s dětmi po „70“ do Rockie´s. Zastavujeme asi po hodině v nějakém Visitors centru na kávu. Za další 1,5 hodiny zajíždíme k první přírodní atrakci – výlet k Hanging Lake. Cesta k jezeru (1¼ míle) vede podél dravého křišťálově čistého potoka. Je to krasová oblast, míjíme celkem mohutnou vyvěračku. Vlastní jezero má průměr cca 50 m. Řeka do něj padá dvěma asi 10 m vodopády. A nad nimi jako bonus je ještě jeden. Cesta vede tak, že se po ní dá projít za vodopádem. Parádní místo. Cestou zpět fotíme čipmanky a pozorujeme kolibříka. Sestup po stejné

trase. Na cestě obcházím zmiji.

Zatím řídil Michal, teď jedu já. Jedeme ještě kousek po „70“, v Glenwood Springs nakupujeme pivo a párky. Odmítl jsem mladé afroameričance příspěvek na nemocné děti. Pokračujeme na jih po „82“, pak dále po „133“ parádním údolím do sedla McLure Pass (2.668 m). Začínají se zelenat osiky, je to velká krása. Asi jsme zahlídli bobří hráz. Spíme ve Spruce Campgroundu za 8\$ - obálková metoda. Večer topíme, opékáme buřty a padlo pár piv. Je celkem teplo.

neděle 10.5. Vstáváme okolo sedmé, s Davidem a spol. se loučíme před devátou. Sjíždíme po „133“ a „92“ do Dely. Cestou doly na uhlí a vlakové soupravy se třemi mašinami. Na přejezdu jsem napočítal 105 vagonů. Z Dely po čtyřproudovce do Grand Junction. Bereme benzín, nakupujeme vodu. Vracíme se na dálnici „70“ a přejíždíme do Utahu – focení u cedule. Ve Visitors centru si říkám o parádní automapu Utahu. Odbočujeme na „191“, po které dojedeme až do vstupu do N.P. Arches, poslední část cesty se sjíždí širokým kaňonem.

Ve vstupu do N.P. kupujeme Annual Pass (80\$), který nás do konce května 2010 opravňuje ke vstupům do amerických národních parků. Ve Visitors centru nakupujeme pohledy. Dozvídáme se, že jediný kemp, který je přímo v N.P. je obsazen. Jedeme na prohlídku. Na druhé zastávce Třískalovi vaří a jedí. Postupně popojíždíme, zastavujeme a fotíme. Na konci asfaltky je kemp. Michal přesto, že je napsáno FULL, nachází a domlouvá místo v obsazeném kempu.

Vyrážíme na pěší túru. Odhadovaný čas 2,5 – 3 hodiny byl podceněn, celý okruh nám zabral přes 4 hodiny. Ale byla to velká krása. Skály a oblouky, kvetly pouštní kytky. Do kempu jsme dorazili okolo deváté už skoro za šera. Rychle stany, večere a nejnnutnější mytí. Zítra krátký okruh u kempu, potom Delicate Arch a nakonec přejezd do Bryce Canyonu.

pondělí 11.5. Ráno se budím v šest. Chvilí před východem slunce pár fotek okolo stanu a pár v ranním slunci. Velká krása. Po snídani balíme stany a popojíždíme na konec kempu na okroužek k Broken Arch. Ten jsme neviděli, ale spousta jiného ano. Dva jiné oblouky a pouštní květenu. Trvalo to asi 1,5 hod.

V deset opouštíme kemp a míříme na Wolfe Ranch, odkud je výchozí místo na Delicate Arch – symbol Utahu. Všude spousta lidí, ale asi to tady bývá mnohem horší. Cesta je příjemná, vedro už méně. Vylézáme s Michalem do jednoho okna a Delicate Arch je na dosah. Těžko se fotí, protože tam pořád pózují strejcové a tety... Ale co, vyretušuju je... Oblouk je parádní, okolí jakbysmet. Obíhám ho ze všech stran, jsem z toho docela mimo. Nakonec jsem se nechal taky vyfotit... Cestou zpět fotím kvetoucí kytky a nějaké skalní vytesaniny.

Po odjezdu (cca 13:30) už nikde v parku nestavíme, ve Visitors centru doplňujeme vodu, myjeme si obličej, ruce a nohy. Nikdo neměl nic proti... :-). Musíme se vrátit po „191“ na „70“. V Green River kupujeme led do chladicí tašky a zase Burger King. Po pár mílích pokračujeme na „24“. Až do Hanksville nuda nuda poušť poušť. Pak začíná Scenic drive. Projíždíme neuvěřitelnými pouštními scenériemi, ale není čas, nestavíme, nefotíme. Průjezd NP Capitol Reef vede podél říčky Fremont. Je to celé velká zelená oáza. V Torrey odbočujeme na „12“. Cesta přes Dixie National Forest je překrásná. Nejvyšší sedlo mělo asi 2.950 m. V Boulderu bereme plnou nádrž a pokračujeme zase pouštní a polopouštní krajinou až do N.P. Bryce. Celkem v pohodě nacházíme místo v North Campu.

úterý 12.5. Ráno se budím okolo páté. Po krátkém sebedpřemlouvání mířím na WC a pak na východ slunce na Sunrise Point. Jdu bez zapnuté čelovky, svítí měsíc. Jsem na místě asi pátý. Postupně se vyhlídka docela zaplnila. Fotím se stativem ještě před východem slunce. Snad z toho něco bude... Chvilí po půl sedmé vychází slunce. Je to moc prima podívaná. Cestou zpět fotím jeleny. Po sedmé jsem zpět. Sousedy budím vařením.

Po osmé vyrážíme do Visitors centra. Zde nám vysvětlí, že se jinak než autem na Rainbow Point nedostaneme. A že stejně plánovaný trek nestojí za námahu. No nic... Kupujeme pohledy, v kempu platíme další noc a po desáté vyrážíme na túru. Hned kousek od kempu vede cesta na Fairyland Point. Krásné výhledy z úbočí kaňonu dolů. Na Fairyland Point jsme v poledne. Zde oběd.

Sestupujeme na dno kaňonu, jdeme úžasnými scenériemi barevných skal a starých borovic. Těžko se to popisuje... Věžičky, žebra a suťoviska v barvách od bílé přes žlutou, zelenou, fialovou, okrovou až po červenou, každá skála mění barvy, jak se jí zamane. Je krásně jasno, lehce pofukuje, sem tam mráček. Řekl bych ideální počasí. Potkali jsme max. 30 lidí, prostě paráda...

Jako bonus jdeme na krátkou odbočku na Tower Bridge. Michal nelení a vybíhá nahoru na focení... Pokračujeme dále na Sunrise Point. pořád je na co se dívat, co fotit. Návštěva General store – malý nákup (hlavně pivo). V kempu jsme někdy před šestou. I+M se jedou osprchovat, já vařím. Pivo na chvíli dané do chladicí tašky je super... :-)

středa 13.5. A ráno jsou zde chladná. Nechce se mi strojit, tak raději klepu kosu... Potřetí platíme jednu noc, tentokrát již naposledy. Vyrážíme cca 8:30. Zase pěšky od stanu k Sunrise Point a dolů postupně Queens Garden, na křížovatku pod Navajo Loop Trail a dále po společné cestě s koníky po Peekaboo Loop Trail. Jdeme ho celý v protisměru hodinových ručiček. Stejně jako včera procházíme neuvěřitelným labyrintem věží a žeber, těžko to popisovat, nutno vidět. Dnes jsme potkávali mnohem více lidí než včera. Amíky, Japonce, Holanďany, Němce a poznali jsme i naše, páč už zdáli jsme slyšeli zpívat „Ovčáci, čtveráci...“ Holčička na sedačce byla vcelku spokojená... Fotili jsme chipmanky a modrého ptáka – museli

jsme mu nasypat drobký, aby si sednul tam, kam jsem potřeboval... Na konci společného okruhu jsme konečně potkali koňáky, celkem tři grupy.

Vracíme se pod Navajo Loop a společně stoupáme východnější cestou na Sunset Point. Zde svačina. Třískalovi se vracejí po Rim Trail do kempu, já znova sestupuji (po západní části Navajo Loop Trail) dolů. Cesta vede místy po neuvěřitelně krátkých serpentínách, nejkratší jsou asi tak na sedm kroků. Dole v soutěsce jsou v rokli obrovské vzrostlé borovice. Potkávám asi 20 rangerů, kteří asi za trest opravují vodou poškozenou cestu. Vracím se přes Queens Garden na Sunrise Point. U General Store se potkávám s Třískalovými. Jedno pivko a pokračuju do kempu vařit. Seznamuji se s domorodci ze sousedního kempovacího místa. Kreslím mapu ČR, kam stojí za to se podívat. Dostáváme pozvání do Washingtonu D.C. Jinak se dnes nic mimořádného nestalo.

čtvrtek 14.5. Opouštíme N.P. Bryce Canyon, větší nákup ve store v Rubby Inn. Jedeme asi 75 mil a vjíždíme do N.P. Zion. Projíždíme zase jinou divnou krajinou, červené kopce, skály, soutěsky. Přes tunel s okny a serpentínami sjíždíme do Zion canyonu. Jedeme do Visitors centra. U sympatické slečny rangerky – dobrovolnice po chvíli dohadování rezervujeme tři noclehy v divočině. jednorázový poplatek za tři lidi je 15 \$. První a třetí na konkrétním táborovém místě. Ještě nám telefonem domlouvá, že v pondělí ráno někoho z nás odveze shuttle pro auto (75 \$ za 40 mil). Narrows jsou zavřeny, nevíme proč.

Odjíždíme na druhý konec národního parku do sedla Lee Pass. Zde necháváme auto osudu a začínáme sestupovat po La Verkin Creek Trail do národního parku. Nejprve po hřebínku, pak zleva doprava přes tekoucí potůček. Postupně míváme značená tábořiště. Nejvíce by se nám zamlouvalo stanovací místo 10 – nad řekou a asi 20 m od něj křišťálově čistý potůček. Všude podél cesty se do výšky tyčí stametrové červené stěny. Cesta vede okolo potoka a bývá asi zaplavována. Místy jdeme v písku, který je brutálně sypký. Pro chůzi nic moc. V řece je bobří hrázka a o kousek výše ohlodané a pokácené stromy. Spousta kvetoucích kytek různých barev. Rozkvétají i agave, nebo co to je... Naše tábořiště má číslo 14, leží na druhém břehu řeky La Verkin Creek, dorážíme v podstatě při západu slunce, tedy v cca 20:30. Rychle stavíme stany, vaříme, myjeme se. V potoce ochlazené pivo chutná výborně. Připili jsme Michalovi k „35“. Dnes jsme ušli 11,5 km, nocleh v 1.600 m.

pátek 15.5. Budím se po sedmé hodině, je jasno, 14°C. Poprvé zkouším UV filtr na vodu. Po snídani a zabalení vyrazím s Michalem pro čistou vodu a hlavně na vyhlídku na Kolob Arch. Dle informací v mapě od National Geographic se jedná pravděpodobně o pravděpodobně největší volně stojící oblouk na světě... Prostě velká díra ve skále. Byl moc pěkný. Cesta k němu vedla okolo kaskád potoka, ze kterého jsme při cestě zpátky nabrali a osvětili vodu. Skáčeme přes potok do tábořiště a hned zase zpátky i s batohy. Vyrážíme v 10:15. Nejprve jdeme ještě kousek podél potoka a pak začíná serpentínami výstup Hop Valley Trail. Nejprve se jde terénem, který je podobný moréně. Ještě poslední výhledy do údolí říčky La Verkin. Asi po hodině sestupujeme na dno širokého plochého údolí. Je pokryto naneseným pískem. Vody teče tak akorát na to, aby v tomto místě tvořila čelo proudu, se stejně rychle vsakuje do písku.

Jdeme úplně placatým dnem údolí, brodíme se pískem, mnohokrát brodíme mělkou říčkou. Potkáváme asi sedm rangerů, kterak postříkují divizny. Asi sem nepatří. V místě, kde nás říčka opouští, beru vodu. Ještě kousíček jdeme plochým údolím, a pak zase začínáme stoupat. Nic dramatického, ale je velké horko. Pak ještě musíme dojít brodíce se pískem mezi nízkými keříky a opuncemi na parkoviště. Zde jsou jen popelnice a WC. Po chvíli pokračujeme směrem na Wildcat Canyon. Pořád písek, nízké keříky. Asi zde hořelo, jako i jinde již dříve jsou zde ohořelé stromy i keře. Postupně se přibližujeme k Pine Valley Peak. Po jejím úbočí stoupáme přes krásně vlnovkové placaté kameny, asi to jsou nějaké pískovce. Z jednoho potoka nepotoka bereme a čistíme vodu. Jsou to spíše rezavé tůňky z již netekoucího potoka...

Už máme všichni dost, ale ještě musíme dojít do zóny, kde není zakázáno stanování. Sem dorážíme těsně před osmou. Rychle stavíme stany a vaříme večeři. Jsou tady mraky komárů, ale vybírat si nemůžeme... A jdeme spát na prasáka, není tady voda... Nocleh v 2.150 m. Dnes jsme ušli 21 km.

sobota 16.5. Dnešek snad bude odpočinkovější, uvidíme... Budím se těsně před sedmou, budím sousedy :-). Jsou 4°C. Nad ránem je trochu chladno, ale ve spáčku a stanu se to dalo přežít. Vyrážíme okolo půl deváté. Po chvíli potkáváme pramen, čepujeme do všech nádob, protože nevíme, jak to dnes s vodou bude... Jdeme přes nádhernou, ale podmáčenou louku, tady by se spát nedalo. V Blue Creek, který vytéká z přehrady, není skoro žádná voda, jen takové tůňky. Cestou vedenou většinou v zářezu se postupně dostáváme až na rozcestí pod Lava Point. Tady končí Wildcat Canyon Trail a začíná West Rim Trail. Jde se krajinou po náhorní plošině. Většina vzrostlých stromů je mrtvá – ohořelá. Působí to dost podivně. V jednom místě je parádní výhled do Great West Canyonu. Dnes máme vyhrazeno tábořiště č.7, dorazili jsem sem před půl třetí. Tábořiště je ohraničeno kládami, je písčité a mezi opuncemi. Mezi nimi jsem ještě nespál...

Odcházím hledat pramen. Nakonec ho nacházím v místě přesně podle mapy. Ale na koupání to není. Tak jdu znova hledat. Nacházím parádní kaňonek s vodopádkem, jezírky a ještě se zbytky ledu dole v rokli. Mytí pod vodopádem je trochu adrenalinová záležitost. Stojí se na asi metrové mech porostlé římsce, za zády asi 10 m sráz. Ale dobře to dopadlo. Radostné sdělení o koupelně bylo ohodnoceno pozitivně. Iva s Michalem si vzali na mytí mimo obvyklých věcí i horolezecké lano a smyci. Pro tuto koupelnu by byla asi lepší volba tábořiště č. 8, ale to jsme nemohli dopředu vědět. I+M se vrátili s nepořízenou, nenašli správnou cestičku, ač byli skoro správně. Večer jsme ještě s Michalem zašli pro vodu. Spát jdeme před půl desátou, uvidíme, kdy se ráno vykopeme... Nocleh v 2.100 m. Dnes jsme ušli 14,5 km.

neděle 17.5. Dnešek se vydařil. Vzbudili jsme se po půl sedmé a v 8:15 jsme už vyráželi. Nejprve nás čekal zahřívací kopeček na rozcestí Telephone Canyon Trail a West Rim Trail. Chtěli jsme jít původně po té první, ale byla zavřená kvůli padajícím stromům. Šli jsme proto po delší, ale určitě t těch dvou cest tou zajímavější. Byly zde krásné výhledy do údolí. V místě, kde se zase cesty scházely, jsme dali krátkou pauzu před sestupem. Zdejší pramen nic moc. Z tohoto místa začala určitě nejhezčí část přechodu N.P. Zion. Rozeklané kopce a divoké soutěsky byly úžasné. Potkali jsme jak zbytky sněhu, tak i kvetoucí kaktusy. Vedro bylo ohromné, ani jsme neměli chuť se drápat na vyhlídku Angel Landing. Raději v tom horku sestupujeme po serpentínách do Refrigerator Valley, ale moc jsme se zde neochladili. Pak ještě jedny serpentiny a jsme skoro dole v údolí.

Kvetoucích kaktusů (opuncii) je fakt hodně. Na zastávce The Grotto nás Ivča na chvíli opouští. Jdeme se s Michalem ještě mrknout na Emerald Pools. Jsou to tři jezírka nad sebou. Je to hezké, ale na zadek nás to opravdu neposadilo. Prima vodopády. Scházíme do Zion Lodge. Sedáme na Shuttlebus, který nás odváží k Visitors Centru. Tady nás čeká Iva, sice nenakoupila, ale zajistila nocleh v přeplněném kempu. Dostala velkou pochvalu. Já vařím a I+M jdou nakoupit. Vrátili se s pořízenou a jako bonus přinesli chlazené pivo. Dnešní večer je příjemně teplý, sedíme dlouho do tmy. Hromada hvězd. Studené mytí na toaletách. Nocleh v cca 1.250 m. Dnes jsme ušli asi 23 km.

pondělí 18.5. V noci bylo silné povětří. Lehčí věci ponechané na stolku odletěly na zem, stany snad vydržely. Vařím ve stanu. Michal odešel na 5:30 na nějaký Shuttlebus, aby se vrátil s autem ze sedla Lee Pass... Hurá, vrátil se, vše v pořádku. Balíme, návštěva Visitors Centra a obchodu. Z parku se vracíme zpět stejnou cestou, jakou jsme přijeli. Skrz serpentiny a tunel, přes divnou krajinu. Před odbočkou doprava na Grand Canyon a doleva na Bryce Canyon míjíme ohromnou oplocenou louku na které se v dálce pasou bizoni. V Kanabu hledáme a nacházíme veřejnou prádelnu – Laundry. Po několika dotazech rozjždíme praní. Tři čtvrtáky za prášek a pět čtvrtáků za vlastní praní. Odcházíme přes ulici do hamburgerárny. Dávám si dvojitej bizoní, je to moc prima hovězí. Po návratu do laundry je už prádlo vyprané, celkem obstojně... A ještě sušička. Během této půlhodiny usínám na verandě, je velké horko. Teploměr na ulici ukazuje asi 105°F (40°C). Bereme plnou nádrž a doplňujeme zásoby potravin na trek do Grand Canyonu.

Za Kanabem se fotíme u cedule „Arizona“. Projíždíme Fredonii a jedeme polopouští do Jakob Lake. Zde již definitivně odbočujeme na Grand Canyon – North Rim. Projíždíme shořelým lesem, stále stoupáme. Chvilí po tom, co řízení přebírá Iva, začíná normální zdravý les, občas ohromné louky, co se na nich pasou jeleni. Chvilí po čtvrt na pět vjíždíme do N.P. Grand Canyon. K našemu údivu jsme stále v bujném Jehličnatém lese. Nejprve jdeme zkusit štěstí do obsazeného kempu. Fakt je obsazeno. Pak zkusíme získat permit na námi zamýšlený trek a opět bez úspěchu. Máme přijít zkusit štěstí ráno v 8 hodin. Uklidňují nás, že reálně to vidí na pátek... Dostáváme doporučení, že se máme vrátit před park, kde se může legálně chrupat v lese. Ještě před tím se stavujeme ve Visitors Centru, Iva ve sprše. Po sedmé opouštíme národní park a první sjízdnou odbočkou napravo vjíždíme do lesa. Po chvíli míjíme jiné campery, kteří jsou již na svých místech. Celkem pěkné místo nacházíme mezi borovicemi, kousek od cesty. Ráno zkusíme opět štěstí, jestli získáme permity. Spíme ve výšce 2.750 m.

úterý 19.5. Vstáváme po šesté, abychom stihli být v pohodě před osmou na Permit Office. Stany ponecháváme svému osudu. Přijíždíme před ¾ na osm. Jsou zde již tři borci, kteří se postupně střídají na WC. Následuje je Michal, pak i já. V osm hodin nikdo nikde. Po půle dochází Michalovi trpělivost a ptá se uklízeče, co že se jako děje, že o půl deváté tady nikdo není. Ten si lehce poklepal na čelo a ukázal hodinky, kde měl půl osmé. Takže vše OK. Sice jsme ve stejném časovém pásmu jako Utah a Colorado, ale v Arizoně zřejmě nevedou letní čas... Postupně přijíždějí další žadatelé o permity. Dva starší borci a dvě dámy asi mého věku a jedna mladší. Konečně přijíždí ranger, rozbaluje vlajku s hvězdami a pruhy a vytahuje ji na stožár. První vyvolávaný „Max“ není přítomen, tak jdou dámy. Další jsou na seznamu ti dva borci. Michal se s nimi před tím dal do řeči. Nabídl nám, ač měli trochu jiný program, že půjdeme společně na jeden permit. Heuréka!!! Ranger nebyl proti. Platí se 10 \$ za místo a 5 \$ za osobu. Takže platíme celkem 45 \$. První noc platíme místo půl na půl. Permit je psán na Michala, takže máme vyhráno... Vyrážíme zítra ráno, permit máme na dvě noci :-). Borci vedení „Maxem“ dorazili o chvíli pozdě a ranger je už nepřipustil. Musí zkusit štěstí příště.

Pokračujeme do obchodu, dáváme si obří kávu, kterou si pak ještě doléváme. Tak se to tady dělá. Kupuju si hrnek a vybírám víno na večerní sezení. Byl to první obchod, kde bylo mimo piva i víno, ale nic ostřejšího. Mají zde Wi-Fi internet, tak mrkáme, co je nového. Píšu Kovářovým, že místo v úterý dorazíme asi o den dříve. Popojíždíme k Visitors Centru a jdeme se konečně podívat na vyhlídku na Grand Canyon – Bright Angel Point. Je to super, ale bohužel trochu proti sluníčku a částečně ve stínu mraků. Ta díra je fakt veliká... Lidí ani málo ani moc, šlo to. Najednou se kus od nás blesklo a nějaká slečna pronesla „Tý jo, viděli jste to?“ Skupina Čechů s libereckou cestovkou Amerika Tour (nebo tak nějak) - za tři mají procestovat celou západní část USA. Od severu k jihu, od Colorada po Californii... Fakt jim těch 700 km denně nezávidím.

Nabíráme gratis led u Visitors Centra a jedemena vyhlídku Cape Royal. Fakt bombastické výhledy, možná nejlepší ze severní části Grand Canyonu. Při návratu ještě zastavujeme u Permit Office kvůli předpovědi počasí. Slibuje možná bouřky, možná přeháňky, ale teploty do 30°C i dole. Což je fajn, na zdejší polopouštní poměry super. Vracíme se do našeho lesa, stany jsou tak, jak jsme je opustili. Vaříme a těšíme se na víno. Večer si do tmy povídáme a víno nám chutná, ale Iva se zdržela hlasování... (Talus Collection,

středa 20.5. Probouzíme se do chladného rána. Kempovací lesní místo opouštíme před půl devátou. Přejezd, mazání opalovadla a přezouvání do pohorek nám zabírá další čas. Vyrážíme až těsně před desátou. Klikiháky střídají klikiháky... Asi po deseti minutách vyhlídka do díry, která nás čeká a to jistě nevidíme zdaleka všechno. Asi po hodině první voda. Hned za ní tunel. Po chvíli se šedá cesta mění na červenou. Postupně sestupujeme geologickými epochami proti času. Kvetou kaktusy a agave (nebo aloje). Postupně se otepluje a horko je čím dál větší, ale stále to je snesitelné. Asi v poledne sedáme ve stínu na kládu a obědváme. Stále se míváme a předbíháme se stejnými lidmi. Když sedí oni, my jdeme a naopak...

Pak někdo leží na zemi, zkřížené ruce a přes obličej klobouk. Nad ním dva borci, že prý je to v pohodě. Ale nemáme z toho dobrý pocit... U Roaring Springs nás naštěstí všichni docházejí. Jsou zde dost silné vyvěračky. Odtud již jdeme stále víceméně podél říčky. Přecházíme druhý most a fotíme zkamenělé prvohorní živočichy. Vedro je už pořádné. Po další půlhodině dorážíme do Cottonwood Campground. Dnes jsme naklesali asi 1.250 m. Horší ovšem je, že to za dva dny budeme muset jít opačně... Hledáme borce, s nimiž máme společný permit. Není po nich ani památky. Tak uvidíme, jestli vůbec dorazí. Máme campsite č.1. Koupel v řece byla prima, večeře obstojná, pivo teplé, ale lepší než žádné. Dnes spíme v cca 1.250 m.

čtvrtek 21.5. Dnes budíček 5:30. Do hodiny odcházíme. Stany zůstávají na místě, skoro vše zavíráme proti zvířátkům do plechových krabic. Naším prvním cílem jsou Ribbon Falls. Jsou kousek od cesty, zacházka je malá a stála za to. Voda padá asi ze 20 m, na dopadu vytvořila vápencový kuže, který je porostlý řasami. Skály jsou do červena, tvoří to hezký barevný kontrast. Kousek po levém břehu je pod převisem vytvořeno prokapávací vodou několik stalagmitů a mohutný stalagnát. Některé stalagmity jsou doposud „živé“. Vracíme se přes most na původní cestu a pokračujeme směr Colorado - Phantom Ranch. Nejprve se jde plání. Rostou zde opuncie, agáve, nacházím i cereusy a mammillarie. Potom cesta vede soutěskou okolo Bright Angel Creek. V jednom místě se opožďuji a po chvíli potkávám asi tři srnky.

Na Phantom Ranch jsme dorazili okolo půl dvanácté. Razítkujeme pohledy, něco málo pojíme a pokračujeme ke Coloradu. Nejdříve přecházíme více po proudu položený Silver Bridge, po kterém začíná výstupová cesta Bright Angel Trail na South Rim, my ale jdeme proti proudu a přecházíme nad vodou na úplný závěr sestupové cesty South Kaibab Trail. Po ní procházíme tunel, za kterým je Black Bridge, který vede zpátky na pravý břeh Colorada River. Beru kamínek na pláži. Chvilí se s Třískalovými hledáme, ale nacházíme se. Zpátky na Phantom Ranch jdu jen s Ivou, Michal se vrací pro trekové hůlky. Bereme vodu a 14:10 vyrážíme zpět do Cottonwood Campground. Turistů potkáváme mnohem méně než dopoledne. Na dvou místech v kaňonu potkáváme stádečka srnek (nebo jelenů). Vůbec se nás nebojí, Iva je točí asi z pěti metrů. Děláme po hodině krátké pauzičky. Cesta pěkně utíká. Zamýšlená zkratka okolo takového bobku se nevyvedla natolik, že jsme se po ní museli vrátit zpět na původní cestu. V táboře jsme těsně po šesté. Odbíhám pro piva do říčky, zároveň se meu.

Dnes bylo skoro celý den pod mrakem, ráno i chvíli modro. U Colorada se přehnala minisprška, ale za chvíli bylo po ní. Večer při návratu bylo asi 28°C. Dnes k nám bylo po čase velmi milosrdné. Uvidíme zítra, až polezeme zase nahoru k autu.

pátek 22.5. Noc byla deštivá. Asi o půl jedné začalo hustě pršet a skončilo to až nad ránem. Vstávali jsme v pět hodin. Rychlá snídaně ještě ve tmě, balíme za šera a vycházíme za velmi mírného světla. Zpočátku stoupáme pozvolna, na zahřátí super. Po 2,5 mílich bereme vodu. Roaring Springs míváme. Po dvou hodinách a něco málo k tomu usedáme na naši známou kládu, je to široko daleko jediné slušné místo k odpočinku. Potkáváme spoustu lidí jdoucích radostně dolů. Po nočním dešti je červený jíl místy docela kluzký. Je stále pod mrakem, okolo 20°C. Na stoupání z Grand Canyonu ideální podmínky. Po další hodině shazujeme batohy u vody u tunelu. V podstatě kopírujeme zastávky, které dělali při cestě dolů... Fotím veverku, která luxuje to, co tady turisté rozsypani po cestě. Vyrážíme za skupinou, která jede na mulách nebo co to je... Dostáváme čerstvé přídělky koblih a moči. Začíná drobně pršet a vcházíme do mlhy. Na vyhlídce Coconino Overlook se náhle mlha rozpouští. Zíráme už skoro z vrchu do té díry dole. Je to radostný pohled – krásný výhled a pocit, že už to máme bez mála za sebou.

Nahoře jsme o půl dvanácté, fotíme se a odjíždíme do sprchy. Pak Třískalovi vaří. V Central Store zase obří kávy a nákup potravin. Email Vladce. Odjíždíme za deště po třetí hodině. Kovářovi budou doma nejdříve v úterý, tak se rozhodujeme, že využijeme nabídku na přespání i když nebudou doma. Sousedi nám prý půjčí klíče. Do Denveru snad dorazíme v neděli, přespíme a ještě odjedeme do středy do Rockie's na výlety na sněžnicích. Plán je to pěkný, tak uvidíme. Cestou z Grand Canyonu dost prší, stěrače nestíhají. Před Jacobs Lake už je ale klid. Vracíme se po známé trase přes Kanab okolo odboček na Zion a Bryce. Kemp nacházíme asi o půl sedmé v Circleville. Je tu trochu rušno, ale kemp je pěkný. Zítra nás čeká přesun směr Denver. Spíme v cca 1.850 m.

sobota 23.5. Dnes to bude stručné. Ze stanu jsme vylezli před osmou, vyrazili jsme po desáté hodině. Pokračujeme po „89“ na „70“. Stavujeme se v Green River na hambáče. Tentokrát jsem měl s plátky

hovězího. Fotíme se u vjezdu do Colorada. Zajíždíme do Grand Junctionu na nákup. Nejprve se zatavujeme ve sportovkách, pak ve Wallmartu. Nákup chleba a podobných věcí do konce pobytu. Kupuju nějaká CD za 8 \$. V městečku Rifle odbočujeme doleva a hledáme kemp. Hodně dlouho se to nedaří, ale nakonec nacházíme. Rychle vaříme a za začínajícího deště už za tmy stavíme stany. Zítřek začne hádankou – již celkem dlouho svítí kontrolka benzínu, ale myslím si, že to klapne... Spíme v 2.170 m.

neděle 24.5. Propršelo skoro celou noc, ale stany vydržely. Nad ránem ale pršet přestalo. Vylézáme po sedmé hodině, o půl deváté už zase za deště vyrážíme. Benzín samozřejmě stačil... Bereme zase plnou nádrž. Postupně projíždíme Coloradem k východu, cesta vede okolo celkem rozbouraného Colorado River. Na chvíli se stavujeme ve Friscu. V infocentru bereme mapy. Nejvyšší sedlo, kterým jsme projížděli, mělo 11.150ft (cca 3.400 m). Průjezd Denverem celkem v pohodě. Asi o půl třetí se stavujeme u souseda pro klíče od domu Kovářových. Je sice trochu překvapen, ale dává nám je. Na zahradě za domem rozbalujeme mokré stany a vlhké spacáky. Na sluníčku, které zrovna svítí, velmi rychle schnou. Já balím stan ještě včas, ale Michal to trochu přetaktizoval, a tak vbíháme do deště a zase vlhkou kouli jejich stanu dáváme do baráku. K pozdnímu obědu dělá Iva výbornou směs s párky, cibulí, kečupem a hořčicí. To vše s kolínky.

Někdy po šesté po kratším hledání nacházíme obří outdoorový obchod „REI“, ale už mají CLOSED. Tak si o vchod Coffee dáváme alespoň kávu. Oba tyto obchody jsou v historické budově tramvajové elektrárny, něco jako Vaňkovka v Brně. Hned vedle teče řeka. Přejíždíme ji a ještě hned vedle její přítok. Musíme na pravý břeh, který je vyhrazen pěším, levý je pro cyklisty a onliny. Jdeme okolo srandovně malých zdymadýlek, která jsou dlouhá 10 a široká asi 2 m... Jsou určena pro plavbu lodí gondolierového typu. Děláme malé pěší kolečko na předměstí downtownu. Přes říčku vede mnoho starých mostů odkud nikam. Asi zde dříve byly koleje nebo co. Už za začínajícího šera se vracíme „domů“. Povídáme si skoro do 23 hodin. Odjezd do hor odkládáme o dne, v tomhle počasí nemá smysl vyrážet do hor. Snad se mraky umoudří. Zítra bude shopping day... :-)

pondělí 25.5. Den buffetowy. V pohodě snídáme, po desáté vyrážíme do „REI“. Jsme tam před půl jedenáctou, parkoviště je skoro plné. Dáváme si rozchod. Venku s přestávkami stále vydatně prší. Chodím po obchodě sem a tam, ale nějak mi nic vyloženě nepadá do oka. Je to obrovský obchod s oblečením, kempovacími potřebami, botami, batohy – prostě naprosto vše okolo pobytu v přírodě a okolo kol. Asi po dvou hodinách bezmocně odkládám prázdný koš a už jen chodím, abych se zabavil. Prostě jsem nenašel nic za příznivou cenu, co by mne zaujalo. Třískalovi přece jen něco vybrali, ale očekávání byla mnohem větší.

Vyrážíme na průzkum 16th Street Mall – pěší zóna s obchody, kde jezdí jen free bus a policie. Procházíme mezi novějšími i staršími, většími i menšími domy. Hledám především obchod s foťáky a cédéčkárnu. Jeden obchod s fototechnikou nakonec nacházíme, ale je to tristní pohled – doma v běžném fotolabu toho máme na výběr více... A z cédéček jsme nezahledli ani obal. Prostě internetové obchodování už tady zřejmě sežralo to klasické... :-)

Na konci 16th se rozdělujeme. Třískalovi jdou hledat nějaký obchod s knihami, já CD. Sraz o půl šesté u auta. Fotím různá zákoutí a figurky, naštěstí jsem nedostal po čuni... Třískalovi nestíhají, tak ještě jednou vbíhám do REI. Nacházím pěknou windstopperovou vestu za 100 \$. Dávám si zasloužené laté u Starbuck's. Odpoledne nezapršelo, ale při návratu ke Kovářovým pršelo zase fest. Večeře, venčení Andyho a ještě jednou vyrážíme na nákupy. Pro změnu do Wallmartu. Já chci CDčka, Třískalovi dárky. Konečně si nacházím CD oddělení a nakupuju za 6 – 9 \$. Dále megapack 20 tužkových baterií Duracell za slabých 12 \$. Venku brutálně prší, tak zase odkládáme odjezd. Zítra to vypadá na botanickou zahradu. Pozdě v noci zaháním řafajícího Andyho fuseklí...

úterý 26.5. Den buffetowy 2. Ráno vstáváme do zamračeného dne. Jdu vyvenčit Andyho, mírně prší. Andy mě za sebou táhne, skoro nestačím... Ale stejně nejsme úspěšní, tak se vracíme. Pak to zkouší Iva a taky se vrací s prázdným pytlíkem... V poklidu snídáme, když v tom se rozletí dveře a vchází rozesmátá Vladka. To je radosti na Starém Bělidle... Tak povídáme a do botanické vyrážíme až po obědě...

Vstupné 12,5 \$ je velmi příjemné vzhledem k tomu, co nám zahrada nabídla. Kvete toho moc moc, nejvíce se mi líbí kaktusy, japonská zahrada a skleník. Cestou z botanické zahrady se stavujeme ještě v jednom obchodě s fotopotřebami. Zase odcházím s nepořízenou. Poptávaný objektiv (Nikkor 50/1,8) by byl až příští týden... Podle instrukcí Vladky přejíždíme kousek na jih za Denver do Castle Rock. Je zde komplex outletových obchodů. Nakupuju v Levi's. Kraťasy, košili, pásek a peněženku za 85 \$. Pak chodím po dalších obchodech – Adidas, Nike, Columbia, Coleman, ale nějak zase nic... Vracím se do Levi's a беру ještě dlouhé kalhoty za 30 \$. Asi jsem dost ušetřil a stejně jsem to potřeboval...

Večer u Vladky byla bezvadná večeře. Kuřecí prsa, papriky, cibule, to vše zapečené na spešl mexické pánvičce a k tomu placky tortily, rýže a tři omáčky – červená byla trochu ostrá, zelená z avokáda a bílá smetanová. To vše do kupy bylo vynikající. Povídáme chvíli přes půlnoc...

středa 27.5. Vstáváme po sedmé, svítí sluníčko :-) HURÁ!!! Vladka nám do hor půjčuje tři sady sněžnic. Vyrážíme o půl desáté směr Boulder a Netherlands. Odtud na sever až do Estes Park. Návštěva Visitors Centra. Stany stavíme v kempu Moraine Park. Z našeho stanovacího místa vidíme krásně na hory i na louku, na které se pasou velká stáda jelenů. Po obědě odjíždíme do Glacier Gorge Trailhead. Pěšky vyrážíme směr Alberta Falls. Dáma v teniskách, co jde proti nám, se dívá našim sněžnicím, které máme připnuté na batohu. V lese je dost sněhu, tak uvidíme... Cesta je mírně do kopce, tečou po ní potůčky

z tajícího sněhu. Alberta Falls jsou prima, ale na zadek jsme si z nich nesedli.

Pokračujeme dále k jezeru The Loch. Sněhu na cestě přibývá, turistů naštěstí naopak... V podstatě jsme už téměř žádné další nepotkali. I počasí se vylepšilo. Zataženou oblohu vystřídala modrá a sluníčko. Vlastní jezero The Loch (3.040 m) je moc krásné. Je nádherně průzračné a obklopují ho vysoké zasněžené hory mírně přesahující 4.000 m. Při svačině k nám přiletěl již známý modrý pták a pěkně pózoval. Chvilí po šesté zapadlo sluníčko a začalo se ochlazovat. Návrat k autu byl poměrně rychlý, zvládli se za 1,5 hodiny. Skoro celou cestu do kempu jsme mohli jet na neutrál. Rychlá večeře a čaj. Mezitím se setmělo. Je jasno, svítí hvězdy. Bude asi zima. Uvidíme. Snad bude zítra pěkně, máme doporučen od rangera výstup na sněžnicích na horu Flattop Mt. (3.756 m), což má být necelých 900 m převýšení. To by neměl být problém. Spíme bez mála v 2.500 m.

čtvrtek 28.5. Noc byla chladná, ale dva tenké spacáky opět zimu bezzbytku vyřešily. Budím se o půl sedmé a jdu fotit jeleny, co se furt pasou... Je úplně jasno, počasí bude, zdá se, ideální. Po snídani budím Třískalovy. Balíme stany a máme radost, že jsou úplně suché. Odjíždíme až k Bear Lake. Ranger posypává kamennou drtí asi pět metrů cesty, pak začíná „divočina“ :-). Nejprve Bear Lake, pak začínáme stoupat. Cesta lesem je jen zřídka beze sněhu, ale sněžnice a hůlky máme stále přidělané na batohu. Začínají se objevovat mraky, na koukání a focení to je fajnové. Postupně mi provlhají boty, dnes je to jejich poslední túra. Drží pohromadě už jen silou vůle.

Postupně se stromy zmenšují a sněhu přibývá. Nad hranicí lesa už jdeme téměř výhradně po sněhu. Jen občas po pláních beze sněhu. Postupně se nebe úplně zatahuje. Zdá se, že okolo nás i prší nebo sněží. Diskutujeme, jestli má smysl pokračovat, ale zkusíme ještě kousek popojít. Na hraně asi ve výšce 3.700 m začíná hřmít, ale jdu ještě nahoru, je to už jen kousek. Vrchol je opravdu hodně placatý, u cedule rozcestí měřím GPS výšku 3.763 m. Mraky už jsou fakt černé jako bota. Po chvíli ještě dorážejí Třískalovi. Společně foto. I+M se připravují na konec světa, já zůstávám v šortkách. Doufal jsem, že tím odvážným činem zaženu bouřku. Sněžnice necháváme na batohu, hole jsou při sestupu po sněhu bezvadné. Chvilími padá ledová krupice, profukuje, občas zahřmí. To je dostatečně motivující počasí pro zrychlený sestup. Využívám oslapaný vibrám a sjíždím sněhová pole, jak jen to jde. Za chvíli jsme v lese, tedy víceméně v bezpečí. Zbytek sestupu si užíváme. Boty máme durch, ale dole je už definitivně vyzujeme. To, co jsme nahoru šli sněhem 4,5 hodiny, jsme v opačném směru hravě zvládli za dvě. Přezouváme se do suchých bot a vyrazíme směr Denver. Krátká zastávka v Estes Parku – Třískalovi kupují dřevěnou sošku indiána.

Jedeme po „36“, pak po „66“. Na křižovatce s „25“ se stavujeme na Burgr, kupujeme pivo a plníme nádrž až po okraj a doufáme, že je to poslední tankování. Projíždíme Denver a chvíli před osmou dorážíme do základního tábora – ke Kovářovým... :-). David s dětmi je doma, po chvíli doráží i Vladka a tak jsme skoro po třech týdnech kompletní... Opět jsme si přes internet zarezervovali sedadla. K večeři máme výtečnou pečenou lososovinu... Povídáme asi do půl jedné.

pátek 29.5. a sobota 30.5. Vstávám klasicky po sedmé, Třískalovi před devátou. Naposledy nám Vladka dělá vajíčka s anglickou slaninou. Stále povídáme a odbíháme balit. K obědu nějaké těstoviny. Rovnáme batohy do auta, vešli jsme se hravě. Fotíme se s Vladkou a dětmi. Odjíždíme před půl pátou, snad s dostatečnou rezervou. Je pátek odpoledne... Celkem to bylo v pohodě, až na chvilkovou zácpu na „225“ pod hrází přehrady, na které jsme před třemi týdny s Davidem plachtili... Naštěstí se kolona rozjela. Půjčovnu nacházíme v pohodě. Chvilí po páté vyklízíme auto... :-). Jediné, co po nás v autě zbylo, tedy spíše na autě, byla samolepka (CZ).

Minibusek nás odvezl na letiště. Nechali jsme si od afroameričana zakokonovat batohy, pak jsme se odbavili a zbavili jsme se velkých zavazadel. Zbýlé necelé dvě hodiny jsme chodili a posedávali po letištní hale. Různé obchody a občerstvovny. Mimo jiné výstavní síň mistra přírodní fotografie Thomase D. Mangelsena. Nakonec před nástupem do letadla jsem si konečně dal čínu - dva druhy masa a nudle.

Odlet plánovaný na 20:15 byl asi o 10 minut opožděn. Boeing 777. Sledoval jsem navigační údaje na displeji, při „odlepení“ jsme měli rychlost 330 km/h. Postupně jsme tentokrát nastoupali až do 11.000 m a letěli až 960 km/h. Zpáteční letadlo nebylo tak pěkně vybaveno jako to první. Běželo zde asi 10 filmů stále dokola, žádná muzika. Asi jsem velkou část cesty proklímbal, protože mi docela utekla... Letěli jsme po mnohem jižnější trase než při cestě do Ameriky. Let přes Atlantik byla velká nuda, Irsko bylo parádní. Před přistáním se po levé straně objevil Windsorský zámek. Přistání v pohodě.

Sestupuje po přistavených schodech a přecházíme do přistaveného autobusu!!! převáží nás v rámci Terminálu 5. Po opětovném odbavení a kontrole usedáme na volnou dvoulavičku a střídavě podřimujeme. Nakonec vyhledávají odletovou bránu přímo u nás.. Let do Prahy je skoro celý nad oblačností, v Praze prší. Batohy naštěstí dorazily s námi. Čekají na nás rodiče Ivy. Závěrečná foto a loučení s Ivou, ta jede s mamkou autobusem, mě bere s Michalem táta Ivy. Stíhám ještě na Hlaváku přímý vlak v 19:11. Po deváté jsem v pořádku doma...

A zazvonil zvonec a je konec...

Ještě trochu statistiky:

kilometry naší cesty:

Denver - letiště	0	0	kemp 18.5.	40	1760
Kovářovi	48	48	Grand Canyon - North Rim	168	1928
odjezd	19	67	kemp Circleville	277	2205
kemp 9.5.	363	430	kemp u Rifle	598	2803
kemp 10.5. (Arches)	344	774	Kovářovi - příjezd	336	3139
kemp 11.5. (Bryce)	464	1238	Kovářovi - odjezd	184	3323
Zion - příjezd	150	1388	Moraine Park	189	3512
Zion - odjezd	138	1526	Kovářovi	173	3685
Grand Canyon - North Rim	194	1720	Denver - letiště	37	3722

Ceny kempovného (vždy celková suma za skupinu):

9.5.	obálka	8 \$	17.5.	obálka	16 \$
10.5.	ranger Arches	20 \$	20.-21.5.	permit Grand Canyon	45 \$
11.5.	obálka	15 \$	22.5.	kemp	26 \$
12.5.	obálka	15 \$	23.5.	obálka	7 \$
13.5.	obálka	15 \$	27.5.	ranger – Rockie´s	20 \$
14.-16.5.	permit Zion	15 \$			

Společné náklady:

ubytování a permity	202 \$
platba za vstupy do parků - karta	80 \$
Zion – převoz zpátky k autu	75 \$
benzín	186,5 \$
<u>zapůjčení auta</u>	<u>524,5 \$</u>
celkem bez jídla	1.068 \$

tj. na osobu	356 \$
přibližně na osobu	7.150 Kč